

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, χρόνια πολλά.

Γιορτάσαμε και την Κοίμηση, περισσότερο με τη σκέψη, με τον εκκλησιασμό, όσοι μπόρεσαν και την επαφή με την Πατρίδα που εκεί γιόρτασε κάθε πόλη, χωριό και οικισμός. Να ευχθούμε χρόνια πολλά σ' όσους γιορτάζουν, Μαρία, Δέσποινα, Παρθένα, Μάριος, Παναγιώτης, Παναγιώτα και τα υποκοριστικά Νότης, Νότα, Γιώτα, Πότα, Τότα, Μάρω, Μαίρη, Μαρίς, Πάνος, Τόπης, Πότης και πάει λέγοντας.

Και μια που είμαστε στο θρησκευτικό στοιχείο να πούμε και για τα δικά μας εκκλησιαστικά. Την προηγούμενη εβδομάδα ανάφερα ότι βρήκα δύο εκκλησίες, υπήρχε όμως και μία τρίτη, ο Άγιος Ανδρέας, σε ένα στενό δρομάκι πίσω από το νοσοκομείο Ρόαγιαλ Αλφρεντ κοντά στο Παραμάτα Ρόουντ. Μια εκκλησούλα που αγοράστηκε αργότερα από ομάδα Κυπρίων, χαρίστηκε στην Κοινότητα και πουλήθηκε το 2000.

Σου ανάφερα ότι πρόλαβα το μπροπόλιτ Θεοφύλακτο που διαδέχτηκε τον Τιμόθεο Ευαγγελινίδη, για τον οποίο άκουγα ότι ήταν για πολλά χρόνια καλός ποιμέναρχης. Άφοσε τον ανιψιό του, Ιωάννη Ευαγγελινίδη, εφημέριο στην Αγία Τριάδα, όπου υπηρέτησε για πολλά χρόνια σε μια εποχή που ερχόντουσαν κύματα μετανάστες.

Να σου πω μια περίπτωση που με στενοχώρησε πολύ τότε. Πέθανε ο πατέρας μου και εκτός που το μάθαμε εδώ μετά μια βδομάδα με γράμμα, ήθελα να κάνω ένα δίσκο καλό στα σαράντα. Πήγα λοιπόν στου Αϊβατζίδη, το μόνο ελληνικό ζαχαροπλαστείο της εποχής και παράγειλα ένα καλό δίσκο. Πηγαίνοντας στην εκκλησία δεν βλέπω δίσκο, κάπι πιατάκια με σπερνά της κακιάς ώρας. Διαμαρτυρήθηκα, το βρήκα δύσκολο να παραδεχτώ ότι αυτό ήταν το σύστημα για να κερδίζει η εκκλησία. Σχετικά με τον παπα-Γιάννη να αναφέρω και την πρεσβυτέρα Λευκοθέα που είχε δράση στα κοινά και έκανε επανειλημένα Πρόεδρος στο Λύκειο Ελληνίδων.

Ήταν μια άλλη εποχή, η παροικία μικρή, όλοι γνώριζαν λίγο-πολύ ο ένας τον άλλον. Με την πλομμύρα των νέων μεταναστών άρχισαν να δημιουργούμεται νέοι κύκλοι πλέον κοινωνικοί, Αδελφόπτες, τοπικοί Σύλλογοι, πολιτικά ρεύματα. Οι νέοι μπήκαν στην Κοινότητα με πολιτικές κατευθύνσεις. 'Ετοις έγινε ένας καταμερισμός στην κοινωνία. Ο πρώτος Αρχιεπίσκοπος (τέλος της δεκαετίας του πενήντα), ο Ιεζεκιήλ Τσουκαλάς,

αντιμετώπισε πολλά προβλήματα. Μέχρι που δεν του επέτρεψαν να μπει σε ένα Ναό στη Μελβούρνη. Ήταν μια εποχή με έξαρση σε δράση της Αριστεράς και ο Αρχιεπίσκοπος άρχισε να δημιουργεί νέες εκκλησίες. Η Αριστερά είχε ταμπουρωθεί στην Κοινότητα κι αυτή την κατάσταση βρήκε ο Αρχιεπίσκοπος Στυλιανός, όταν ήρθε το 1975. Δημιούργησε με δράση αξιέπαινη πολλά. Εκτός του ότι γέμισε την Αυστραλία ελληνικές εκκλησίες, δημιούργησε Κοινωνική Πρόνοια, γηροκομεία, σχολεία, κύκλους χριστιανικούς και το σπουδαίο, εξυγίανε το κλήρο.

Η Θεολογική Σχολή, που είναι ισάξια πανεπιστημιακή, έδωσε μορφωμένους και επιλεγμένους ιερείς, Σύμμερη, μετά και την επανένωση με τις παλαιές κοινότητες έχουμε μια Παροικία με κύρος στην πολυπολιτισμική κοινωνία που ζούμε. Να μην ξεχνάμε ότι ο Δικαστικός κλάδος του Σύδνευ γιορτάζει κάθε χρόνο την ημέρα του στην ελληνική Αρχιεπισκοπή και τις Πανορθόδοξες συνελεύσεις, Κληρικολαϊκά Σύνεδρα και άλλες έκδηλωσεις πλατύτερης κοινωνικής επιβολής που δεν ξέρουμε.

Γνώρισα και τον βοηθό Επίσκοπο Διονύσιο Ψιάχα που έγινε Μπροπολίτης Νέας Ζηλανδίας, Ινδίων, Κορέας, Ιαπωνίας και πάσης Ωκεανίας. Δεν θυμάμαι πόσα χρόνια. Δεν είμαι γέρος, ρε Γιώργο, αλλά -μεταξύ μας αυτό - τα έχω τα χρονάκια μου. Γνώρισα και τον Αρχιεπίσκοπό μας από τον έρχομό του. Ήταν '75 ή '76.

Τον είχε καλέσει σε δείπνο ο Θόδωρος Γεωργαντόπουλος, γνωστός ως Θόπ Τζώρτζισον. Και είχε καλέσει και τον καθηγητή Γιώργο Καναράκη, νεοφερμένον κι' εκείνον τότε. Και τον Τάκη Πασπαλά, ένα θαυμάσιο άνθρωπο, πολύ διαβασμένον, πολύ κύριο, πολύ ευγενικό, κουμπάρο του. Και με είχε καλέσει κι εμένα. Ήταν μια ωραία βραδιά, με πολύ ωραία φιλική ατμόσφαιρα. Εκείνο που θυμάμαι, όταν φεύγαμε μου λέει ο Τάκης: "Είδες τί έχουμε πάθει με τη βρετανική συμπεριφορά;"

Τον είχε εντυπωσιάσει η ευπροστορία, ο λόγος, η απλότητα και η ευπρέπεια στην εκφραστικότητα των από Ελλάδα ερχομένων. Και κάπι άλλο που δεν μπορώ, θα το πω φίλε μου και να με συγχωρείς αν είναι σαν αυτούς που σου λένε "δεν μ' αρέσει να περιαυτολογώ", αλλά όλο για τον εαυτό τους μιλάνε. Εκείνη τη βραδιά διάβασα ένα ποίημα που είχα γράψει και δεν μπορώ παρά να το αναφέρω,

κι ας με πούνε ξιπασμένο. Για μένα είναι τίτλος τιμής το ότι ο Αρχιεπίσκοπος το πρόσεξε. Κατάλαβε τί εκφράζει αυτό το ποίημα, γιατί μου το ανέφερε και σ' άλλες συναντήσεις μας. Και θα το γράψω κι εδώ, κλείνοντας.

ΤΟ ΔΩΡΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΙΤΙΑ

Το φουστάνι που σου 'στειλα
το γρενά, αδελφή μου,
το υφαίναν π αγάπη μου,
π μοναξιά κι π πίκρα.

Να μην το βάλεις τη Λαμπρή
μον' στον Εσταυρωμένο
και στην Αποκαθήλωση
όταν θα μεταλάβεις.

Το φουστάνι που σου 'στειλα
να το βάλεις στη Πάθη.

Γιατί 'ναι κόπος και δάκρια
και ιδρώτας κι αγάπη.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Πραγματικά οι Ελληνες λατρεύουν την Παναγία και την καλούν όταν την

έχουν ανάγκη, ακόμη και ο Κυριάκος Μπισσοτάκης μάς διαβεβαίωσε ότι με τη βοήθεια της Παναγίας θα σωθεί η Ελλάδα! Να αναφέρω πως και στην Τουρκία, σε μια ξεχασμένη ελληνορθόδοξη εκκλησία της Παναγίας, στην κεντρική περιοχή του Ούνκαπανί, στην Κωνσταντινούπολη, γίνεται κάθε πρώτη του μηνός λαϊκό τουρκικό προσκύνημα από μουσουλμάνους που σπεύδουν εκεί για να προσκυνήσουν και να ευχθούν, καθώς πιστεύουν πως οι ευχές τους θα ακουστούν από την Παναγία. Μάλιστα για να την τιμήσουν πηγαίνουν και αφιερώματα, όπως σταυρούς και μαντίλες για την Παναγία των Ορθοδόξων που ακούει με ξεχωριστή συμπόνια τους καπμούς και τα προβλήματα τους.

Πράγματι, το εκπληκτικό αυτό γεγονός της αθρόας προσέλευσης των μουσουλμάνων Τούρκων για να προσευχηθούν στην ελληνορθόδοξη εκκλησία, έχει προβληθεί και από τον ίδιο τον τουρκικό τύπο και μάλιστα σε εφημερίδες μεγάλης κυκλοφορίας όπως η Sabah και η Star. Μάλιστα, η εφημερίδα Sabah έχει αποκαλέσει χαρακτηριστικά την ελληνική εκκλησία σαν, «Πόρτα της Ελπίδας», «Umur Kapısı». Να προσθέσω ότι το Κοράνι αναφέρεται με μεγάλη ευλαβεία στην Παρθένο Μαρία. Την αποκαλεί «άσπιλο παρθένο» 21:91, «ενάρετο μπέρα του Ιησού» 5:75, «αγνή από κάθε κλίδα μεταξύ όλων των γυναικών» 3:42. Περιγράφει επίσης και τα θαύματα που έχουν σχέση με τη ζωή της, όπως: η εκλογή

της ανάμεσα σε όλες τις γυναίκες του κόσμου, η γέννηση της, τα νεανικά της χρόνια, η σύλληψη του Ιησού. Της αφιερώνει μάλιστα και μια ολόκληρη σύριγη την 19 με 98 στροφές, που επιγράφεται «σούρατ Μαριάμ». Θεωρεί την Μαρία και την Ελισάβετ την μπέρα του Προδρόμου ως αδελφές, την δε γέννηση του Ιησού από την Παναγία την διηγείται με τρόπο που να ταιριάζει στον πολιτισμό της ερήμου της Αραβίας. Διηγείται δηλαδή πως γέννησε τον Χριστό κάτω από μία χουρμαδιά.

Οι Μουσουλμάνοι την σέβονται και την αγαπούν ως μπέρα του Μεσοία όχι όμως ως Θεοτόκο. Δεν δυσκολεύονται όμως να την προσφωνίσουν «Δέσποινα μας, κυρία μας Μαριάμ».

Τα γράφω αυτά όχι μόνο σαν ενημέρωση, αλλά και σαν απόδειξη πως υπάρχουν τέρατα που ερμπνεύουν το Κοράνι, αλλά και την Αγία Γραφή, όπως τους συμφέρει για να προκαλούν εκατόμβες και ποταμούς αίματος αθώων θυμάτων τους με θρησκευτικούς πολέμους.

Τα προβλήματα του Αρχιεπισκόπου Ιεζεκιήλ είχα ζήσει στο Αντελάιντ, γιατί από εκεί ξεκίνησε ο δικασμός της ομογένειας όταν πηγαίνει στην Κοινότητα Αντελάϊντ αποφάσισε να αποσκιρτεί από την Αρχιεπισκοπή, αλλά όταν ήρθα στο Σίδνεϊ δεν ασχολήθηκα πολύ με τα παροικιακά, μέχρι που άρχισα να γράφω στον «Κόσμο» και πιστεύω ότι η εφημερίδα μας έκανε αγώνα πολλά χρόνια για την συμφιλίωση στην παροικία μας.

Αλλωστε, το μεγάλο έργο του Αρχιεπισκόπου, κ. Στυλιανο